

Marie-Jeanne Bădescu

(Care credeți că au fost perioadele grele din viața orașului?) Perioadele grele, de când sunt eu în oraș, cred că au fost următoarele, într-o anumită ordine cronologică: când au început anii '80 cu „Anul vegetarian” – lumea era destul de buimăcită, nu știa ce vrea Ceaușescu cu „Anul vegetarian”, începuse să dispară din magazine absolut totul, cozile acelea interminabile... Eram însărcinată și n-am reușit să iau un litru de lapte decât dacă chiuleam de la servicii cumva și mă duceam la piață să cumpăr lapte. În fine, acelea au fost momente grele pentru Timișoara, toată perioada anilor '80, în care noi, ca tineri, ne-am trăit tinerețea. Sigur că am știtut cum să ne-o trăim, pentru că tinerețea are un grad de inconștientă și te bucuri de orice și-ți faci rezerve din orice. Dar au fost momente grele, momentele în care se construiau acele blocuri îngrozitoare numai de dragul de-a fi extrem de productivi, zeci de apartamente date la cheie, niște maghernițe îngrozitoare a căror moștenire ne apasă și în ziua de astăzi. Această perioadă a fost în toată țara, nu mai doresc să revin dar, pe de altă parte, nici nu doresc să uităm, pentru că oamenii au această tendință de-a uita repede – ți-a dat Dumnezeu uitarea ca să poți face față, dar sunt niște lucruri care nu trebuiesc uitate. Noi repetăm fetei noastre și ea a înțeles foarte bine ceea ce-a fost înainte. Și-a înțeles dorința noastră de a se transmite prin ea și a nu se mai repeta ce-a fost înainte. Așadar, a fost perioada anilor '80 și după aceea a fost perioada Revoluției, un alt moment foarte greu. Imediat după Revoluție au început momente foarte grele, de derută, de neștiință, de apăsare, de întrebări: „De ce s-a tras?”, „De ce-au murit?”. Am avut la un moment dat sentimentul că am fost folosiți, c-a fost o mascaradă – nu știm nici noi. Eu am trăit o revoluție, și eu și soțul meu, pot spune asta foarte sincer. Restul – e problema lor!

(V-au modificat sau influențat viața aceste evenimente?) Cum să nu! Mi-au modificat-o foarte mult. Perioada anilor '80, în care eram solidari cu toții în absența laptelui și-a salamului, dar având în vedere că Timișoara avea Comtim-ul, lumea din Timișoara a fost salvată. Nu vreau să-mi amintesc cum, nu suport chestia asta: fiecare „ne făceam rost”, „ne descurcam”. În fine, am traversat acea perioadă, poate și pentru că găteam în casă. Am învățat de la părinți să gătesc mâncare, iar legume – Har Domnului! – erau! Nu pot să spun că sunt o mare carnivora și că am suferit că n-am mâncat carne – am mâncat și carne, am mâncat de toate. Nu asta era problema. În final a fost foarte dureros, mi-aduc aminte că în noiembrie 1989 m-am dus cu tichetele să-mi scot porția și am reușit să scot câte jumătate de kilogram de persoană de costiță – aceea era toată porția de carne pe o lună: costiță cu grăsime multă. Sigur, o cumperi dacă vrei să mănânci așa ceva... Și acea jumătate de pachetel de unt. Am luat atunci din Bălcescu, după ce am stat la coadă nu știu cât, și-am avut o ieșire cum n-am avut-o niciodată în viața mea. Mi-aduc aminte că am luat-o și am trântit-o și-am început să plâng, spunând că nu se poate, nu mai putem trăi așa. Simțeam că asta era limita, că mai mult nu se mai putea. Și, ca dovadă, în decembrie a fost Revoluția.

...

(Care au fost perioadele fericite din viața orașului? Când se trăia cel mai bine în Timișoara?) După părerea mea, cel mai bine în Timișoara se trăia în ani '70, când în magazine se găseau de toate, când le Corso mirosea a cafea bună, pentru că ulterior a venit perioada aceea a cafelei cu năut, care era sinistă. Cu toată negura aceea în care trăiam la serviciu, trăiam pe stradă, mai trebuia și acel Nechezol cumplit! Nici cafea să nu mai găsești... Bine, puțină asceză nu strică, dar nici așa... Într-adevăr, în perioada anilor '70 se trăia foarte frumos și liniștit în Timișoara, dar era o perioadă destul de liniștită și în lume.